

"Quan ha estat la darrera vegada que t'has confessat?"

Dij, 20/02/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc. *Dimecres 19 de febrer de 2014*

Estimats germans i germanes, bon dia!

Mitjançant els Sagraments de la iniciació cristiana, el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia, l'home rep la vida nova en Crist. Ara bé, tots ho sabem, portem aquesta vida en "gerros de fang" (2 Cor 4,7), estem encara sotmesos a la temptació, al sofriment, a la mort i, per causa del pecat, podem, fins i tot, perdre la nova vida. Per això el Senyor Jesús ha volgut que l'Església continuï la seva obra de salvació cap als seus propis membres, bàsicament amb el Sagrament de la Reconciliació i el de la unció dels malalts, que podem unir sota el nom de "Sagraments de guarició". El Sagrament de la Reconciliació és un Sagrament de guarició. Quan vaig a confessar-me, és per curar-me, curar-me l'ànima, curar-me el cor i quelcom que he fet que no va bé. La icona bíblica que ho explica millor, en el seu profund lligam, és l'episodi del perdó i de la curació del paralític, on el Senyor Jesús es mostra al mateix temps com a metge de les ànimes i dels cossos (cfr Mc 2,1-12 // Mt 9, 1-8; Lc 5, 17-26).

1- El Sagrament de la Penitència i de la Reconciliació sorgeix directament del misteri pasqual. De fet, la tarda mateixa de Pasqua, el Senyor s'aparegué als deixebles, tancats al cenacle, i, després d' haver-los adreçat la salutació "La Pau sigui amb vosaltres", bufà damunt d'ells i digué "Rebeu l'Esperit Sant. A aquells a qui perdoneu els pecats els seran perdonats" (Jo 20, 21-23). En aquest passatge es desvetlla la dinàmica més profunda que conté aquest Sagrament. Primer de tot, el fet de que el perdó dels nostres pecats no és quelcom que puguem donar-nos nosaltres. Jo no puc dir: Em perdono els pecats. El perdó es demana, es demana a un altre, i en la Confessió demanem el perdó a Jesús. El perdó no és fruit dels nostres esforços sinó que és un regal, és un do de l'Esperit Sant, que es reomple del bany de misericòrdia i de gràcia que brolla sense parar del cor desclòs del Crist crucificat i ressuscitat. En segon lloc, ens recorda que només si ens deixem reconciliar en el Senyor Jesús amb el Pare i amb els germans podem ésser realment en pau. I això ho hem sentit tots en el cor quan anem a confessar-nos, amb un pes a l'ànima, una mica de tristesa; i quan rebem el perdó de Jesús estem en pau, amb aquella pau de l'ànima tan bonica que tan sols Jesús pot donar, tan sols Ell.

2- En el temps, la celebració d'aquest Sagrament ha passat d'una forma pública -perquè a l'inici es feia públicament- a una de personal, a la forma privada de la Confessió. Això però no ha de fer perdre la matriu eclesial, que constitueix el context vital. De fet, és la comunitat cristiana el lloc on es fa present l'Esperit, el qual renova el cor en l'amor de Déu i fa de tots els germans una sola cosa, en Crist Jesús. Vet aquí el perquè no n'hi ha prou amb demanar el perdó al Senyor en la pròpia ment i en el propi cor, sinó que és necessari confessar humilment i fidelment els propis pecats al ministre de l'Església. En la celebració d'aquest Sagrament, el sacerdot, no tan sols representa Déu, sinó a tota la comunitat que es reconeix en la fragilitat de cadascun dels seus membres, que escolta commoguda

el seu patiment, que es reconcilia amb ell, que l'encoratja i l'acompanya en el camí de conversió i maduració humana i cristiana. Algú pot dir: jo em confesso només amb Déu. Sí: pots dir a Déu "perdona'm", i dir els teus pecats, però els nostres pecats ho són també contra els germans, contra l'Església. Per això és precís demanar perdó a l'Església, als germans, en la persona del sacerdot,. "Però pare, a mi em fa vergonya...". També la vergonya és bona, és saludable tenir una mica de vergonya perquè avergonyir-se és beneficiós. Quan una persona no té vergonya, en el meu país diem que és un "poca vergonya", un "sin vergüenza". Però també la vergonya fa bé, perquè ens fa més humils, i el sacerdot rep amb amor i amb tendresa aquesta confessió i en nom de Déu perdona. Fins i tot des del punt de vista humà, per desfogar-se, és bo parlar amb el germà i dir al sacerdot aquestes coses que són tan feixugues per al meu cor. I un sent que es desfoga davant Déu, amb l'Església, amb el germà. No tingueu por de la Confessió!. Un, quan és a la cua per confessar-se, sent totes aquestes coses, també la vergonya, però després, quan acaba la Confessió, en surt lliure, gran, bell, perdonat, net i feliç. I això és el bonic de la Confessió! Voldria demanar-vos - però no ho digueu en veu alta, cadascú que es contesti en el seu cor- quan ha estat la darrera vegada que t'has confessat?. Cadascú que pensi... Són dos dies, dues setmanes, dos anys, vint anys, quaranta anys? Que cadascú faci el compte, però que cadascú es digui: quan ha estat la darrera vegada que jo m'he confessat? I si ha passat molt de temps no perdís ni un dia més, ves-hi, que el sacerdot serà bo. Hi és Jesús allí, i Jesús és el més bo dels capellans, Jesús et rep, et rep amb molt amor. Sigues valent i ves a confessar-te.

3- Estimats amics, celebrar el Sagrament de la Reconciliació significa ésser embolcallat en una abraçada càlida: és l'abraçada de la infinita misericòrdia del Pare. Recordem aquella bellíssima paràbola del fill que se'n va anar de casa seva amb els diners de l'herència, ho va malbaratar tot, i després, quan no tenia res més, va decidir de tornar a casa, no com a fill, sinó com a criat. Tenia molta culpa en el seu cor i molta vergonya. La sorpresa va ser que, quan va començar a parlar, a demanar perdó, el pare no el va deixar; el va abraçar, el va besar i va fer festa. Doncs jo us dic: cada vegada que ens confessem, Déu ens abraça, Déu fa festa!. Anem endavant per aquest camí. Que Déu us beneeixi!

Traducció: Amèlia Muñoz -Catalunya Religió